

Numre, derved at det i de senere Aar er blevet mere og mere hyppig Tilfældet, at Personer reise udenlands, og at der saaledes i Boet findes Arvinger, som have forladt deres Hjem for kortere eller længere Tid siden, saa kommer man dog ved de stillede Forslag ikke blot til at ramme Udvalgte eller — som det erede Medlem for Veile Ants 3die Valgfreds yttrede sig — de Herrer, som reise bort, men man kommer ogsaa til at ramme forskellige Personer, som ganske uskyldig kunde være borte fra deres Hjem, som kunde have haft særdeles god Grund til for kortere eller længere Tid at forlade deres Fædreland, og som maasse meget imod deres Villie ere bleve forhindrede fra at komme tilbage og derfor ere borte paa den Tid, da dette Dødsfald indtræder. Spørgsmaalet bliver da, om det virkelig kan siges at være stemmende dels med almindelige Retsgrundføringer hos os og dels med den naturlige Billighed, at paaoktroiere, saaledes som det her foreslaas, fraværende Arvinger en Fuldmægtig, jeg vil ikke sige imod deres Villie, men i alt Fald uden deres Samtykke. Man paaberaaber sig her den Analogi, der skulde være tilstede mellem fraværende Arvinger og umyndige Arvinger, men det forekommer mig, at Enhver maa erkende, at der er en overordentlig stor Forskjel imellem Umyndige, der ikke kunne varetage deres egne Anliggender, og for hvis Bedkommende Indsættelsen af en Børge er en Nødvendighed, og myndige Mænd, hvem det efter min Mening i og for sig er en Krænkelse at paanøde en Fuldmægtig, naar de ikke skjønne om at faae nogen. At paanøde en Mand en Fuldmægtig uden at spørge ham derom, en Mand, der skal tage Bestemmelser paa hans Vegne af dens mest indgribende Betydning for alle hans Rettigheder, forekommer mig ikke at være saaa ganske i sin Orden. Og her er virkelig Spørgsmaal om Forhold, der kunne være af den allerstørste Betydning for ham, thi det er jo Meningen, at Fuldmægtigen paa den fraværende Arvinges Vegne navnlig skal kunne afgjøre det Spørgsmaal, om Arv og Gjæld skal vedgaaes eller ikke. Fuldmægtigen faar det altsaa i sin Magt at paadrage den fraværende Arving et muligvis meget betydeligt Gjældsansvar, som Arvingen, hvis han maatte raade sig selv, maasse ingenlunde vilde have indlaadt sig paa. Og det Ansvar, som Fuldmægtigen mulig kunde antages at paadrage sig ved i den Henseende ikke at have handlet med tilhørlig Skjønsonhed, vil i Virkeligheden ikke have Noget paa sig. Det kan være vanskeligt at gjøre Ansvar gjældende mod en Børge paa Grund af, at han har været ilde, men jeg tror, at det vil være endnu vanskeligere at gjøre Ansvar gjældende mod Fuldmægtige for fraværende myndige Mænd, hvorom her er Spørgsmaal. Man bør heller ikke glemme, at, naar der er Tale om Børger, kan Børgeren jo forudsættes i Regelen at være en Navnbeslægtet af den Umyndige og forsaavidt at ville

tage sig af dennes Anliggender med særlig Interesse og Omhu, og at Børgeinstituttet er udviklet saaledes, at Børgeren er undergivet et strengt Tilsyn af de forskellige Myndigheder; naar der er Spørgsmaal om fraværende Myndige, kan man derimod ikke saaledes gaa ud fra, at der skulde være den samme Interesse tilstede for en fraværende myndig Mand, som man maasse tror død for mange Aar siden, som man tør haabe, at der er tilstede for umyndige Børn. De Myndigheder, som nu ville vide, hvorledes de skulle stille sig, hvad en Børgeres Ansvar og Tilsynet med ham angaar, vilde maasse ogsaa befinde sig ligesom i en noget større Forlegenhed med, hvorledes de skulde stille sig lige over for den Fuldmægtig, der bestikkes for fraværende Myndige, uden at disse fraværende Myndige vide Noget af det eller have Indflydelse paa denne Bestikkelse. Jeg maa derfor tilstaa, at jeg ikke kan Andet end anse dette Forslag under Nr. 13 og 14 med dertil sig sluttende Endringsforslag for at være meget betænkeligt. Det synes, som om flere af det erede Udvalgs Medlemmer ikke ganske delte den Opfattelse, der kom til Orde gennem den erede Ordfører om, at man kunde lade sig nøie enten med Forslaget under Nr. 4 eller med Forslaget under Nr. 13, og hvad dertil hører, saa at man maasse kunde vælge mellem disse Forslag. I det Mindste er der flere erede Medlemmer, som have udtalt sig i den Retning, at de vilde holde baade paa Forslaget under Nr. 4 og paa det under Nr. 13. For saa vidt er der jo ikke megen Opfordring for mig til at udtale mig om, hvorledes jeg for mit Bedkommende vilde træffe Valget mellem disse Bestemmelser, men jeg skal imidlertid ikke skjule, at, uagtet det vel kunde synes saa, at Forslaget under Nr. 4 gaar videre end Forslaget under Nr. 13 og haad dertil slutter sig, og derfor maasse ogsaa kunde støde paa større Modstand end Forslaget under Nr. 13 og hvad dertil hører, vilde jeg dog være tilbøjelig til at tillægge Forslaget under Nr. 13 og 14 med Videre større praktisk Betydning end Forslaget under Nr. 4, og forsaavidt anse Forslaget under Nr. 4 for mindre betænkeligt, idet jeg ganske vist, hvis dette Forslag bliver vedtaget, vilde finde det rigtig at tage under Overveelse, om man dog ikke til denne Lov kunde lade sig slutte saadanne supplerende Bestemmelser som den, jeg antydede, om i hvilke Tilfælde en bortreist Mand indtil videre skal præsumeres at være død.

Jeg kommer dernæst til Forslagene under Nr. 25 og Nr. 32, der i Virkeligheden gaa ud paa det Samme, nemlig at Kreditorerne ikke skulle være de Gnevende længere end, til det maa anses givet, at de ville blive fyldestgjorte, selv om denne Fyldestgjørelse ikke finder Sted til rette Forfaldstid. Jeg tilstaa, at jeg ikke har nogen overordentlig stor Betænkelighed ved dette Forslag af Udvalgets Flertal, fordi det praktisk vistnok vanskeligt vil stille sig saaledes, at der, hvilket er